

Det Anarkistiske Bibliotek

Ukendt, Terijian Den Hemmelige Verden

Ukendt

Ukendt
Ukendt, Terijian Den Hemmelige Verden
2005

<https://crimethinc.com/2015/06/09/the-secret-world-of-terijian-zine>

da.theanarchistlibrary.org

2005

Kono rejste sig op og tog Morikos hånd. Da de to fortsatte deres gang, var der en der hviskede: ”Der er en tid til at græde, og en tid til at kæmpe imod.”

Høgemoren udsendte et heftigt skrig, idet torden gav genlyd gennem dalen. I et lysglimt ligesom lyn, sprang flammer op og opslugte elmasterne, og de faldt til jorden en efter en.

Med hensyn til de to små, fortsatte de ligeud og så sig aldrig tilbage.

“Denne børnebogs handling romantiserer *Earth Liberation Front*'s kriminelle handlinger og opfordrer børn til at involvere sig i en lignende adfærd.”

– Kirk Engdall

Statsadvokat fra Oregon, USA

og chefen kiggede hen, hvor han pegede. I et øjeblik stod han helt stille, før han kastede sin cowboyhat på jorden.

Chefen, og derefter politiet, forsøgte at spørge børnene, hvad der var sket, men de to trak bare på skuldrene og sagde: "Hvordan skulle vi vide noget om noget som helst? Vi er kun børn."

Som tiden gik, faldt der ro på, og mændene tog afsted. Lille Kono og Moriko klatrede op i træet og kiggede ned på det sted, hvor mændene havde samlet sig. Med store, tykke bogstaver lavet af mudderkage stod der:

BLIV VED MED AT ØDELÆGGE VORES SKOVE

OG ELVERNE GÅR TIL ANGREB!

4

Børnene vandrede over byggepladsen. To fødder gik i hver af de kæmpestore spor, som maskinens larvefødder havde efterladt. En lille hånd i en anden byggede bro imellem dem.

Imens de to gik så de små græsstrå skyde op fra mudderet. De to fortsatte deres gang, og de blev ældre, og som de voksede, således voksede også græsset. De gik i larveføddernes spor, og skovens blomster sprang ud omkring dem.

I baggrunden var der blevet opstillet kæmpestore el-kabler, der skar gennem skoven. På himlen fløj en høgemor hen over trætoppene. Hendes børn fløj bag hende, baskede deres små vinger, landede på hendes ryg og susede gennem luften.

De to små stoppede op på deres vej og kiggede på hinanden. Nu var de ikke længere så små. Kono smilede til Moriko, som så smuk ud med en høgs fjer siddende i sit hår bagpå. Hun nikkede ned mod jorden.

Kono knælede på det sted, hvor han var faldet om og havde grædt alle de år tilbage. Nu blomstrede skovens blomster, hvor han løb sine fingre henover det stykke land, der engang var øde. På det sted, hvor han havde fældet en tåre, var en lille stikling nu godt på vej til at blive et egetræ.

42

TerijianDen Hemmelige Verden

Løst baseret på begivenheder, der har fundet sted for længe siden i skoven bag mine forældres hus.

©! 2015

CrimethInc. Ex-Workers' Collective

www.crimethinc.com

Sommeren 2018: Nærværende udgave er oversat til dansk fra engelsk af *Krapylet* med uomgængelig assistance fra *Bøllemis*. Illustrationerne er i denne version tegnet af Ingi Jensson.

Terijian

Den Hemmelige Verden

En magisk fortælling om hemmelighederne omkring os.

Til hver en skov jævnet med jorden

Til hver en elver, der kæmper imod

Lille du,

Der vil gå lang tid, før du læser denne historie, og endnu længere før du finder de beskeder, jeg har gemt i den. Når du læser dette, er den hemmelige verden Terijian sandsynligvis borte. Det ser ud til, at elverne, der bor dér, er pist væk. Jeg venter og venter, men de vender aldrig tilbage. Elverne ser ud til at dø, når deres skov gør det.

Men jeg skal fortælle dig noget, som jeg ville ønske jeg selv havde lært for længe siden. Ingen er født elver; man er kun en elver, hvis man vælger at opføre sig som en elver.

3

Måske lærte jeg ikke dette i tide, så jeg kunne redde Terijian, men hvis du er modig nok til at håbe, og er stærk nok til at handle, så har jeg måske alligevel reddet Terijian -- gennem dig.

Verden er din. Del den. Beskyt den.

Jeg er edderspændt på at se dig blandt os andre og byde dig velkommen med åbne arme!

Kærligst,

S.

1

Der var engang en lille dreng ved navn Kono. Han var lille af størrelse, meget mindre end resten af sine jævnaldrende, og han kom ikke særligt godt ud af det med dem. Faktisk brugte han meget af sin tid på at lege alene.

Kono boede i et nabolag, hvor de andre børn var meget små, for små til at gå, og de kunne derfor slet ikke lege. Få dog ikke den tanke, at det er synd for Kono. Han var faktisk ret glad for at være på egen hånd.

Konos hus lå ved udkanten af en stor skov. Her brugte han meget af sin tid fra han stod op til han gik i seng. Lille Kono gik gerne ind i skoven dér hvor hans baghave sluttede, og her trådte han ind i en verden fuld af fantasi.

Han brugte timevis på at lege i denne fantasifulde verden. Der var det ikke overraskende, hvis et dyr talte til dig. Der var også feer og elvere, der legede, og magi var ligeså almindeligt som den varme sommerluft.

Kono kaldte med et varmt hjerte skoven og dens verden for Terijian.

Den var opkaldt efter en mytisk elver, som ifølge Kono engang levede i skoven og som, hvis man skal tro legenden, bekæmpede kæmpestore bæster og drager, der ønskede at ødelægge skoven.

Det, som Kono ikke vidste, var, at Terijian i virkeligheden eksisterede! Denne hemmelige magiske verden lå gemt lige bagved hans fantasiverden. Lige ved siden af alle de ting, vi kender fra vores hverdag. Der var alle mulige hem-

Børnene smilede og svingede sig ned fra grenen. Elveren viste dem vej til kanten af skoven, og hylede blødt. De andre elvere hørte hendes signal, og skyndte sig at blive færdige.

Børnene krøb sammen bag en busk ved siden af udkigselveren. De andre elvere samlede sig omkring hende. Så sendte udkigselveren to af de andre elvere afsted gennem skoven, og resten forsvandt mellem træerne og buskene.

To elvere hjalp Kono og Moriko med at klatre op i et træ, og udkigselveren hviskede: "hold øje med maskinen."

Først sad børnene og stirrede på maskinen i nattens mørke. Så sprang der pludselig en glød under den. Det lille lysglimt døde hurtigt, men langsomt begyndte en lille flamme at brænde. Den var lille til at starte med, men snart bredte flammerne sig under maskinen, indtil hele undersiden brændte.

Der var et brag, der lød som torden, og maskinens forende blev opslugt af flammer. Ilden bredte sig henover dens krop og fortærede dens uhyrlige kløer. Det varede ikke længe, før hele maskinen var som et sankthansbål i månelys.

Lille Moriko var fuld af spænding og udsendte et hyl. Kono fulgte trop og snart hylede alle elverne op mod månen og sang til skoven.

Derefter drejede elverne en for en om og forsvandt ind i mørket. Den sidste elver vendte sig imod Moriko og Kono. Hun krammede dem begge tæt ind til sig, kyssede dem på hver deres pande, og så var hun væk.

Moriko og Kono sad stille i natten. Med armene om hinanden sad de to smilende og stirrede på lyset fra den brændende maskine.

Den næste morgen fandt mændene i orange veste deres byggeplads i ruiner. Sort røg strømede fra de smuldrende rester af maskinen. Ødelagte dele til motorsavene lå spredt udover lysningen. Nogle af mændene sagde ingenting, og andre sparkede vredt til delene. Nogle få godtede sig over at få et par dages fri fra arbejde.

Chefen ankom i sin ladvogn. Han var ildrød i hovedet af raseri, og kaldte mændene sammen i en ring omkring ham. En af arbejderne pegede ned på på jorden,

hver af de andre elvere. Elveren hviskede i alle deres ører, før den helt roligt slentrede tværs over lysningen.

Børnene kiggede på hinanden med vidtåbne øjne. Elveren var på vej lige imod dem! Elveren stoppede foran træet, og deres øjne mødtes igen.

”Hej i to små.” Elverens stemme var en blød hvisken. ”Hvad laver I deroppe?”

Lille Moriko svarede ligeud: ”Vi beskytter skoven mod maskinerne!”

Under Elverens maske, formede hendes læber sig til et smil. ”Godt. Det samme gør vi.”

”Ked af, at vi skræmte jer væk sidste gang,” undskyldte Kono stille.

”Var det *jer to*? Hold da op.” Elveren kunne ikke lade være med at fnise en smule. ”Det er helt okay, I to.”

”Vi prøvede at hjælpe jer,” forklarede Moriko, imens hun lænede sig frem for at kunne hviske endnu mere stille. ”Vi ødelagde maskinen for at prøve at stoppe den. Og da det ikke virkede, klatrede vi op i træet for at beskytte det.”

”Der er en høgerede deroppe.” Kono pegede op på reden, der lå skjult bag grenene. ”Vi har været oppe i det her træ hele dagen, så maskinerne ikke kunne fælde det, og vi bliver her også hele natten, og ligeså længe vi skal for at beskytte det.”

”Det er meget modigt af jer,” hviskede elveren. ”Det lyder som om I selv er lidt ligesom elvere.”

Moriko og Kono udsendte et grin mod hinanden. Elveren kiggede tilbage på lysningen. De andre elvere var næsten færdige med deres arbejde. ”I to må hellere komme ned i et stykke tid. Lige om lidt bliver det farligt at være tæt på maskinen.

”Men hvad så med høgen?” spurgte Kono uroligt.

”Der sker hende ikke noget, lille du. Hun har valgt et godt træ at bygge rede i.”

Elveren løb sine fingre henover den rillede bark på det gamle træ. ”Vi skal nok sørge for, at den maskine aldrig kommer til at ødelægge nogen som helst skov igen.”

De to børn kiggede spørgende på hinanden indtil Elven foreslog: ”I kan jo komme med os i et lille stykke tid.”

meligheder i denne verden. Der fandtes magi, og den strømmede gennem alle levende ting. Feer fløj gennem luften, og om aftenen kunne man se deres dansende lys på himlen. Den største hemmelighed af alle, det var de elvere, der boede i skoven, og som beskyttede den mod det onde.

Denne fantastiske hverdagsverden var skjult for Kono. Eller det var den indtil en dag tidligt på sommeren, hvor en ny familie flyttede ind længere nede af vejen. Kono havde hørt, at der var en ung pige, der boede der. Selvom det var meget spændende med et andet barn på hans alder, var han alt for genert til at sige hej til hende.

En dag kiggede Kono forsigtigt ud af vinduet og så den lille pige komme vadede nedad fortovet. Hænderne havde hun i lommen imens hun kom tættere og tættere på, gik ind i hans indkørsel, og endelig op til hans hoveddør. Der lød et lille bank på døren, og lille Kono kiggede lige ud af vinduet, før han åbnede døren.

Den lille pige stod på dørtrinnet iklædt en trøje, der var to numre for store. Hun tog sin ene hånd op af lommen på sine korte shorts og sagde ”Hej!” med et stort smil og et diskret vink. ”Jeg hedder Moriko. Mig og min familie er lige flyttet ind lidt opad gaden.” ”Jeg hedder Kono” sagde han, stadig med hånden på dørhåndtaget.

”Skal vi lege?” spurgte hun imens hun sparkede til sin fod.

”Det kan vi godt.” Kono tog sine sko og trådte ud på verandaen. ”Men jeg skal være tilbage før solnedgang.”

”Okay,” svarede Moriko imens Kono snørede sine sko. ”Hvad laver man så heromkring?”

Kono kom på benene og foreslog: ”Vi kan gå ind i skoven og lege fantasi.”

Den var Moriko med på, og de to børn smuttede gennem Konos baghave helt op til enden, og gik derfra ind i skoven. Bladene hvislede i vinden, og holdt dermed alle lyde fra den omkringliggende verden ude.

De to børn startede deres fantasileg, da de gik ind i skoven. Kono var en magiker fra Terijian ved navn Aster, hvis opgave var at vise krigeren Ylva vej til en hellig lund dybt inde i skoven. Mens de begav sig gennem skoven, så de to

børn to unge hjorte gå på en sti mellem træerne. Børnene stoppede deres leg og kiggede. En af hjortene nussede sit hoved

mod den anden, hvorefter den galopperede væk. Den anden stejlede hurtigt og satte efter, og de to løb efter hinanden, ind i skoven.

Lille Moriko og Kono dukkede sig imens de med store øjne kiggede efter de to unge hjorte. Så kiggede Moriko hen imod Kono, dunkede hendes hoved mod hans, og skyndte sig væk mellem træerne. Kono sprang på benene og løb efter den grinende pige, der løb gennem grene der var viklet ind i hinanden og hoppede over træstammer. Skovens bevægelser stoppede imens de to glædesfuldt løb rundt om hinanden.

Kono fangede Moriko, hvorefter han løb i en anden retning. Moriko løb meget hurtigere end Kono, og hun indhentede ham på ingen tid. Hun strakte sine arme ud og tacklede ham, og de to rullede ned ad en bakke. Blade fløj til alle sider mens de to tumlede ned.

Liggende i bladene ved foden af et stort poppeltræ, kiggede de to op gennem dets grene imens de fik vejret. ”Har du nogensinde tænkt på hvor anderledes træer ser ud fra bunden af?” spurgte Moriko imens hun kiggede op. Kono kiggede op, og han kunne ikke helt forklare det, men det var som om han aldrig før i sit liv havde set et træ.

Som han lå dér og glædede sig over synet af grene på en baggrund af himmel og blade, stak et lille egern sit hoved frem mellem grenene. Det fik de to børn til at fnise højlydt. Egernet drejede hovedet op mod træets grene over sig, og Moriko spurgte: ”Hvad tror du det prøver at fortælle os?”

Kono trak på skuldrene imens egernet smuttede opad træet. Moriko kom på benene og greb fat i en lavt hængende gren. Hun trak sig selv op på grenen, stillede sig på den og kiggede efter en der sad højere oppe. Idet hun svingede sig op på endnu en gren råbte Kono: ”Hvad har du gang i?”

”Kom herop”, råbte Moriko tilbage, idet hun satte sin fod på en tyk gren og skød sig selv op til den næste.

”Gider ikke”, sagde Kono idet han kom på benene. ”Det er skod at klatre i træer”.

gepladsen. Den stoppede for at undersøge omgivelserne, for så at ræse tilbage i skovens tryghed.

Pludselig kom nogle mørke skygger til syne i udkanten af lysningen. Moriko puffede til Kono, så han vågnede, idet hun så skyggerne krybe mellem træerne. Kono gned sine søvnige øjne og kiggede derhen, hvor Moriko pegede.

”Hvad tror du, det er?” forsøgte Kono at hviske så lydløst som muligt.

Moriko trak på skuldrene før hun langsomt sænkede sig fra den gren, de begge to sad på. Hun gik langs den lavere gren for at kunne se skyggerne bedre. Kono gled ned på den samme gren og flyttede sig hen ved siden af Moriko.

Skyggerne begyndte at kravle henimod lysningen. Én for én kom de dernæst til syne fra skoven og bevægede sig lynhurtigt henover den øde plads. På trods af månelysen, forblev de skjult af skovens mørke.

Moriko vendte sig imod Kono og hviskede glædeligt: ”Det er elverne!”

Kono så hvordan de sortklædte elvere spredte sig ud over byggepladsen, som de havde gjort før. Han sænkede sig fra en gren til en anden, og Moriko fulgte efter ham, ned af træet. Men lige meget hvor spændte de var, passede de meget på at bevæge sig lydløst.

Børnene nåede en gren, der hang lige så højt fra jorden, som de to var tilsammen. De kravlede begge langs grenen, indtil de kunne stikke hovederne ud mellem træets store blade.

Elverflokkene rodede hurtigt byggepladsen igennem. Motorsave blev skilt ad, og delene ødelagt. En anden elver var gået til værks under maskinen. Ligesom sidste gang, holdt den sidste elver vagt, og kiggede ud i nattens mørke.

De to børns øjne pilede frem og tilbage over lysningen, hvor de så hvordan hver en elver arbejdede hurtigt og lydløst. De scannede byggepladsen, indtil de fik øjenkontakt med den elver, der stod og holdt øje.

Da deres øjne mødte elverens, frøs de, og turde ikke at røre sig ud af stedet af frygt for at skræmme elverne væk. udkigselven gik stille og roligt rundt til

”Jamen så bliver vi heroppe natten igennem.”

”Og hvad så med mad?” spurgte Kono.

Moriko trak på skuldrene. ”Det bliver jo kun for en enkelt nat.”

”Men hvad så med den dag, der kommer efter?”

Moriko sukkede. ”Vi finder på noget. Lige nu skal der fejres!”

Børnene sad i træet og så solen gå ned bag skovens trækronetag. De fik tiden til at gå med at synge sange og fortælle historier til hinanden. Da solen begyndte at gå ned bag horisonten, mærkede de begge to, hvordan deres maver rumlede, og imens de rumlede blev deres øjenlåg tunge, og imens de blev tunge, blev deres numser ømme.

De to indså, at det kom til at blive meget mere ubehageligt at blive tilbage i træet, end de først havde troet. Men med sultne maver, søvnige øjne, og ømme numser blev de hvor de var.

Børnene opfandt et system, hvor skiftedes til at sove og holde vagt. Kono skulle sove først, og Moriko ville så tage den første vagt.

Kono lænede sig opad træet og lukkede sine øjne. Der gik kun et øjeblik, og så var han faldet i søvn. Moriko kiggede på Kono og gabte. Hun begyndte at sparke ud i luften for at holde sig vågen. Hun vrikkede med tærne og talte til en masse, men det slørede for hendes øjne. Langsomt hvilede hun sit hoved opad Kono og gled stille og roligt over i drømmeland.

Da Moriko igen åbnede øjnene, var det som om hun kun havde sovet i et par minutter. I virkeligheden var solen gået ned for længe siden, og det var allerede langt ude på natten. Vinden fik bladene til at hvisle og grenene til at svaje, så børnene svingede med. Men i stedet for at være bange, var Moriko tryk ved at blive gynget i armene på et vældigt træ.

Skoven var fuldstændig stille, bortset fra en lyd langt væk. Der var en let raslen i skoven, så let at det kunne have været et lille dyr, eller måske blot vinden. Da Moriko kiggede ud over skoven, var det som om den var kommet til live med sine svajende grene og raslende blade. En lille ræv pilede tværs over byg-

Moriko gav et lille grin fra sig, før hun fik trukket sig op på endnu en gren. Der sad hun et øjeblik og samlede kræfter. ”Du er sikkert bange.”

”Slet ikke!” svarede Kono med stor usikkerhed i stemmen. Men i virkeligheden var Kono højdeskræk. Det kan være meget svært for folk at indrømme det de er bange for, men det er endnu sværere at stå ansigt til ansigt med det. Kono råbte op til Moriko: ”Jeg har bare ikke lyst til at klatre. Lad os lave noget andet.”

”Kom nu” svarede Moriko imens hun sad og svingede med benene, ”vi kan klatre helt op i toppen og se ud over hele skoven.”

Kono tænkte faktisk, at det ville være en flot udsigt, men det er alt for farligt. Han fik ondt i maven bare ved tanken om at skulle sidde på den gren, der hang længst nede ved jorden.

Moriko rejste sig op på grenen, og idet hun trådte over på en gren ved siden af, gled hendes ene fod, hvilket gav Kono et chok. Hun spejdede ind mellem træets grene og blade, og imens hun sneglede sig på grenen, skubbede hun langsomt de grene til side, som hun mødte på sin vej.

”Hey Kono!” råbte hun ned imens hun spejdede ud inde fra træet, ”Der ligger en rede derovre!”

Konos øjne fulgte hendes pegende finger. Ved at knibe øjnene sammen i det skarpe sollys, kunne han se en samling kviste ved toppen af et egetræ, der stod tæt ved. En fugl sad i reden, og den holdt øje med sine omgivelser. ”Lad os tage hen og kigge på den.” Ved nærmest at glide nedad træet, kom Moriko endnu hurtigere ned på jorden, end hun var kommet op i toppen. De to børn pilede over til egetræslunden.

”Hvilken fugl tror du mon det er?” spurgte Moriko, imens hun kiggede op gennem grenene.

Fuglens lysebrune hoved holdt skarpt øje med trætoppene. Den rystede sine fjer, hvor et mønster af hvid og brun kom til syne, før den lagde sin mørkerøde hale ned over sine unger.

Det tog kun Kono et øjeblik, før han udbrød: ”Det er en høg!”

Moriko begyndte at klatre træet, ”lad os klatre op og tale med den”.

”Nej, du kommer måske til at skræmme den væk”, sagde Kono og trak hende ned på jorden igen. ”Vi er nødt til blive venner med den først”.

”God idé” svarede Moriko.

Kono beundrede det smukke væsen, og sagde: ”Jeg vil have en af dens fjer”.

”Så spørg hende om én” svarede Moriko.

Kono kiggede op på høgen og råbte: ”Fru høg!”

”Hey!” Moriko puffede til Kono. ”Hvordan ved du, at hun er gift?”

”Nåh ja.” Kono startede forfra: ”Frøken høg? Må jeg ikke gerne få en af dine fjer?”

Høgen kiggede ned mod ham, indtil den vendte øjnene tilbage ud mod skovens trætoppe. Bittesmå høge prøvede at få et kig ud fra under deres mors halefjer. Kono kiggede på ungerne, der for ham ikke lignede andet end små farvede vatkugler.

”Hun siger, at du skal gøre dig fortjent til den” grinede Moriko.

”Gøre mig fortjent?” tænkte Kono. Nogen mennesker beundrer dyr ved at slå dem ihjel for at hænge dem op på væggen, eller bruge dem som tøj, men det synes Kono nu var en dum idé. ”Hvordan gør jeg mig fortjent til en fjer?” Spurgte han.

Høgen spredte vingerne ud, fløj henover skovens træer, indtil hun nåede en lysning. Børnene trådte frem og så på det flyvende væsen. Hun styrtdykkede ned i en dal, der lå med skoven på hver sin side. Fuglen svævede henover skoven tæt på enden af dalen, imens den gav lyd fra sig. Idet den cirkulerede over træerne, udstødte den sit skrig: ”KIIIIir”.

Moriko kiggede hen på Kono. ”Hun sagde, at for at gøre sig fortjent til en fjer, så er vi nødt til at redde skoven.”

”Fra hvad?” Spurgte Kono forvirret. Skoven havde aldrig været i nogen form for fare før.

Moriko spejdede henover lysningen: ”Jeg er ikke sikker på fra hvad, men jeg tror, at det måske er dérovre” Hun pegede derhen, hvor høgen fløj rundt i cirkler. Lyde brølede fra mellem træerne, og tynde striber sort røg hævede sig op over trækronerne.

”Kom så, Aster, lad os komme afsted.”

på. Lige som den skulle til at skære ind i træet, stoppede savene med at køre, og maskinen bakkede væk.

Børnene jubledede, da maskinen trak sig tilbage. De sad og grinede, da manden kom ud af maskinen. Børnene sad i træet med benene svingende under sig og lavede pruttelyde ned mod mændene, imens den lille, brede mand prøvede at finde ud af, hvordan han skulle få dem ned derfra.

Til sidst slog manden ud med armene og ringede til sin chef. Der gik kun et par minutter, før en ladvogn kørte ind på byggepladsen, og en mand med briller næsten på størrelse med sin cowboyhat steg ud. Han kiggede op på de to børn, og de vinkede ned til ham.

Han vendte sig mod den lille, brede mand. ”Det er det store problem du ringede til mig om? Et par børn i et træ?”

Den lille, brede mand blev igen rød i hovedet, da han forsøgte at fortælle, hvordan han havde prøvet alt, og hvordan børnene stod fast på at blive oppe i træet. ”De sidder endda deroppe og smiler!” råbte han, og forsøgte at få vejret.

Manden med cowboyhatten stod med hænderne i siden. Den lille, brede mand spurgte: ”Skal vi bare ringe til politiet?”

”Nej da!” svarede chefen. ”Og give pressen mere skidt imod os? ’to børn sætter sig op imod et stort og stygt byggefirma.’ Nej.” Chefen rettede broen på sine store solbriller. ”Vi venter på dem.”

”Natten over?” spurgte den lille, brede mand. ”Skal vi lade nogen blive her, for at holde øje med byggepladsen, så de ikke skaber flere problemer?”

Den tilsynsførende rystede på hovedet. ”Det er kun børn. Desuden er det mere uhyggeligt, når de er alene.”

Arbejderne hoppede ind i deres biler, kørte væk i samlet flok, og efterlod byggepladsen som den var. De to små sad oppe i træet og jubledede over deres lille sejr.

”Vi gjorde det, Kono! Vi stoppede dem.” Lille Moriko slyngede armene om Kono.

Han smilede, da han krammede hende, men sagde så tøvende: ”Men de kommer tilbage i morgen.”

Manden skubbede sin sikkerhedshjelm tilbage og holdt sine hænder ved sit bælte, lige under topmaven. "I to børn, I er nødt til at komme ned derfra." råbte han op. "Vi skal fælde træet."

"Nej!" råbte børnene tilbage.

"Vi er nødt til at fælde det her træ, og det bliver ret farligt, hvis vi skal gøre det med to børn siddende i det." Manden kneb øjnene sammen, og blev ved med at kigge op. "I vil da ikke komme til skade, vel?"

Børnene rystede på hovedet. Moriko råbte: "Beklager meget, men vi kommer ikke ned."

Den lille, brede mand blev nu vred. Han blev rød i hovedet og brølede op til dem: "I kommer herved, og det er lige nu!"

De to kunne ikke lade være med at grine af hans ildrøde ansigt. "Beklager," svarede Kono fnisende. "Vi kan ikke lade jer fælde det her træ, når den her høgerede er der."

Nogle af mændene begyndte at le sammen med børnene. Den lille, brede mand blev rasende. Han tog nu sin orange hjelm af og smed den på jorden. "Nu har I to bare at komme herved, ellers så... så fælder jeg træet med jer siddende i det!"

Børnene holdt op med at le. Kunne han virkelig finde på at fælde træet med dem siddende i det? De to kiggede på hinanden med en smule bekymrede blikke. Kono kiggede ned på den sure lille, brede mand og rystede på hovedet. "Vi kommer ikke ned. Du bliver nødt til at fælde det med os siddende i det."

Den lille, brede mand bandede, og sparkede til sit køretøj. Motoren spruttede, da den startede efterfulgt af et brøl, da den langsomt bevægede sig fremad. Børnene kiggede på hinanden, og så på den hvæsende og summende maskine. Da den kom imod træet fandt to små hænder hinanden. Hver hånd klemte den anden hårdere, for hver en centimeter den uhyrlige maskine nærmede sig.

De summende save var kun en halv meter væk fra træets stamme. De to børn klemte hinandens hænder, men de vaklede ikke. Maskinen kom stadig tættere

Kono og Moriko vandrede igennem dalen. Græsset overalt omkring de to havde vokset sig langt over begge deres hoveder. Det bølgede og piskede, når vinden blæste gennem skovene som dalen havde adskilt fra hinanden. Tusindvis af blades raslen fyldte luften.

De to børn fulgte efter de tynde striber sort røg, der hang i luften. Da de gik ind i den anden side af skoven, kunne de ikke længere se røgen gennem træernes kronetage. De to gik i stedet efter lyden af knurren, der kom dybt inde fra skoven.

På vej op af den stejle bakke, nåede de to eventyrere en lysning. Kono havde aldrig set denne lysning før. Der var intet liv på jorden. Der var ingen blomster, ikke engang græs. Der var i stedet kun jord og mudderkager.

Ældgamle træer lå helt vandret, nøgne med deres grene skrællet helt af. Gigantiske filtrede rødder, stadigvæk med jord på sig, og de var afskåret deres tilhørende stamme. Hvor unge træer engang havde stået, var der nu kun knækkede og overskårede træstammer at se.

Kono faldt ned i de kæmpestore spor, der skar igennem jorden. Hans knæ sank ned i mudderet, idet han knælede foran et døende træ. Lille Kono kunne ikke lade være med at få tårer i øjnene. Selvom nogen synes, at det er en forfærdelig ting som dreng at græde, og specielt foran en pige, så lod Kono tårerne løbe. De trillede ned over hans næse og dryppede vådt ned på jorden.

Moriko kiggede udover det øde stykke land, før hun satte sig ned og gav sig til at holde om Kono. Kono gav sig selv lov til at græde i hendes arme et stykke tid, før han kom på benene igen.

Moriko kiggede væk fra ham og hans tårevædede øjne, og hun tørrede sine egne. De to kiggede opad bakken, hvorfra de stod. En stor gul maskine stod for enden af en sti bestående af knækkede træer og oprevet skovbund.

"Det er den, vi skal redde skoven fra" konstaterede Moriko imens hun holdt et fast blik på maskinen. "Det er den, der smadrer skoven."

Denne maskine lignede en kæmpestor gul drage, der var helt snavset. Sporene den havde efterladt var ligeså brede som Konos udstrakte arme, og hjulene må

have været dobbelt så høje som ham. Foran på maskinen sad der nogle vældige kløer og motorsave, der skar som gnaskende tænder.

”Hvordan er det lige vi skal stoppe den?” Stammede Kono modløst.

Moriko sad stille og kiggede på de ødelagte træer: ”Det ved jeg ikke.”

”Måske vil elverne hjælpe” tænkte Kono højt med et lille glimt af håb i øjet.

”Elverne?” spurgte Moriko nysgerrigt.

”Ja, elvere!” svarede Kono, og kiggede over mod Moriko med store øjne. ”Elvere lever i skove og beskytter dem. Skove ligesom den her.”

”Jeg tror skam på elvere” forsikrede Moriko ham. ”Men tror du virkelig, at de lever i den her skov?”

”Selvfølgelig. Elvere bor i alle skove. De tager kun væk, når de ikke længere kan beskytte skoven. Det er på det tidspunkt, at skove dør.”

”Hvordan har du tænkt dig, at vi skal kontakte elvere?” spurgte Moriko mistænksomt.

”Jeg er ikke sikker” svarede Kono. ”Men måske dukker de op, når der er brug for dem.” Kono lagde mærke til at himlen blev mørkere. Solen var allerede forsvundet ned bag horisonten, og dens lys blev hele tiden svagere. ”Men det er ved at blive mørkt. Jeg må nok hellere se at komme hjemad.”

Moriko kiggede op på himlen, og kiggede så tilbage på maskinen. ”Vi er nødt til at komme tilbage hertil.”

”Det gør vi i morgen” sagde Kono, og begyndte at gå ind i skoven. ”Men jeg må hjem nu, ellers får jeg problemer.”

Med et dybt suk vendte Moriko sig og løb efter Kono. De to skyndte sig hjem imens himlen blev sort. Da de nåede Konos baghave, skiltes de. Kono sneg sig ind i huset, hvor aftensmaden var blevet sat på bordet.

”Kono!” Hans mor kiggede på hans mudrede sko og snavsede smækbukser. ”Vask dine hænder og skift tøj! Maden står klar.”

Kono sparkede sine sko af, løb opad trapperne, og skiftede tøj. Efter at have vasket sine hænder, satte han sig ved spisebordet. Kono sagde ikke noget, imens hans spiste. Hans mor kiggede over mod ham og så hvordan han stak til maden, sukede, og spiste fraværende.

”Det er ikke meget, du siger, Kono.”

Den lille dreng trak på skuldrene imens hans stirrede ned på sin tallerken.

Som lille Kono lå på grenen og slappede af, blev der stille oppe fra Moriko. En mild vind blæste gennem træets grene, og Kono løftede sit hoved op fra grenens bark. Han gjorde store øjne. Midt i al spændingen og glæden, var der faldet en enkelt fjer fra høgemorens hale. Vinden havde taget den, og til sidst var den landet på Konos gren.

Kono knyttede hårdt sin lille hånd om fjerens, og han hoppede næsten fra gren til gren for at nå op til Moriko. Da han klatrede de sidste grene, blæste det op, så bladene raslede på det ældgamle egetræ.

Maskinen og mandskabet var holdt op med at larme, og vinden blæste gennem skoven indtil træernes raslen var øredøvende. Kono trak sig op ved siden af Moriko, og da hun krammede ham udbrød hun: ”du har fået din fjer!”

Kono kiggede ned på maskinen, på motorsavene, og på det ødelagte stykke land de havde trukket efter sig. ”Fjeren har aldrig været det vigtigste.”

Moriko løsnede den lille pung, hun havde hængende i sine shorts. Kono kiggede nysgerrigt, da hun åbnede den. Moriko hældte indholdet ud i hænderne og spyttede ned i soden. Hun gned asken og spyttet sammen i hænderne, indtil de var helt sorte. Med den ene hånd, lavede hun et mærke i ansigtet. Derefter tegnede hun en linje nedad Konos ansigt: ”krigsmaling til det kommende slag.”

Maskinen brølede igen, og dens save skar ind i de ældgamle fyrretræer, der stod lige op ad egetræslunden. Dagens milde brise havde efterhånden bygget sig op til en hård vind. En blæst så voldsom, at de raslende blade var et øredøvende modstykke til maskinens brøl.

Da træet lige før børnene blev fældet, deltog de begge i skovens krigsråb. Træerne svajede og rystede. Høgen slog med vingerne og skreg i kor med de to børn. Moriko udstødte et voldsomt ulvehyl, og Kono udsendte et vildt ”KIIIEER”

Pludselig hvinede maskinen og stoppede. Dens save stoppede med at skære, og motoren døde ud. Mændene omkring maskinen stod og kiggede op i træet. Vinden blæste fortsat, men skovens lyde stilnede af, da en meget bred, lille mand trådte frem.

De to mænd med motorsave var nu nået hen til foden af træet, og maskinen rullede fremad for at se, hvad de havde lavet. Én af mændene skyndte sig over til maskinen og viftede med armene. Et øjeblik senere stoppede den brølende maskine, og skoven blev stille.

Moriko kiggede ned fra sin gren med sin hånd hvilende på det ældgamle træ. ”Du klarer det så godt, Kono. Du mangler bare en meter eller to.” De få grene der hang mellem hende og Kono ville være nem klatring. De sad så tæt på hinanden, at hun havde gået på dem som trappetrin. Men for at komme dertil, var Kono nødt til at svinge sig over et temmelig stort hul. Et hul, der selv for Moriko næsten havde været for stort.

”Kom så, Kono!” Blev Moriko ved med at råbe i en opmuntrende tone. ”Jeg ved du kan klare det, Kono. Jeg ved du er modig.”

Lille Kono åbnede sine øjne og spejdede over til den næste gren. Moriko tror måske at jeg kan klare det, tænkte Kono, men det ved jeg, at jeg ikke kan. Han kiggede tilbage på den seneste gren, han havde stået på. Skridtet nedad var næsten ligeså skræmmende som svinget opad. Men han tænkte, at skridtet nedad ville bringe ham tættere på jorden.

”Jeg kan ikke.” råbte Kono imens han kiggede ned.

”Jo, du kan! Fat mod, Kono.”

”Jamen det kan jeg ikke. Jeg er ikke modig, Moriko. Jeg er ikke ligesom Aster.” råbte Kono imens han balancerede på grenen.

”Du behøver ikke at lade som om du er en kriger, Kono.” råbte Moriko, ”du ER en kriger!”

Kono lukkede øjnene og tog en dyb indånding. Højt oppe over ham skreg høgemoren. Hans åbnede sine øjne, udstødte et skrig, og så svingede lille Kono sig gennem luften.

Han små hænder fik fat i den næste gren og med al sin kraft trak han sig ind til den. Han svingede det ene ben op på grenen, og over på den anden side, og hvilede så sin spændte krop mod den.

Et stort smil bredte sig henover Konos ansigt. Ovenover ham jublede Moriko, grinede og råbte glædesfuldt. Høgemoren slog opstemt med vingerne.

”Er der noget i vejen?”

”Hvorfor bliver skoven ødelagt?” svarede Kono med sit hoved hvilende mod hånden.

”Ødelagt?” spurgte hans mor overrasket.

”Der var en stor gul maskine ovre i skoven, og den havde fældet en masse træer.”

”Skoven bliver ikke ødelagt, Kono. De er i gang med at gøre klar til en ny vej sådan så flere mennesker kan flytte til dette område. Der kommer sikkert endnu et barn på din alder, og så vil du få dig endnu en ven.”

Kono tænkte over det. Han syntes godt om ideen om at der boede flere børn i nærheden, men Moriko var jo lige flyttet hertil. Desuden kunne han bedre lide skoven.

”Men hvad med skoven? Kan folk ikke flytte et andet sted hen?”

”Altså, ser du, Kono, de er også i gang med at sætte el-ledninger op. Vi får ikke bare billigere elektricitet, men vi kan også få flere kanaler på fjernsynet.

Kono gav sig igen til at tænke. Ideen om at få flere kanaler til fjernsynet kunne han godt lide, men han så ikke fjernsyn længere. Desuden kunne han bedre lide skoven.

”Men mor, hvad med dyrene i skoven?”

”Ved du hvad, Kono, de planlægger faktisk også at lave en park. Så kan du gynges på gyngerne, eller rutsje på rutsjebanen, og du behøver ikke længere at lege i skoven.”

Endnu en gang tænkte Kono sig om. Han kunne godt lide både at gynges og rutsje, men det var aldrig lige så sjovt som at gå på eventyr i skoven. Til sidst nåede Kono frem til en endelig beslutning. Han kunne bedre lide skoven.

Som de fleste andre mødre var hun bekymret for Kono. Hun vidste at det kunne være farligt for ham at rende rundt ude i skoven, hvor de var i gang med at arbejde. Hvad nu hvis et træ faldt ned over ham, eller det der var værre? Hun forbød derfor Kono at gå tæt på byggepladsen.

”Kono, jeg vil gerne have at du holder dig langt væk fra den byggeplads og de maskiner. Det er farligt, og du kan komme til skade. Lov mig, at du holder dig væk.”

Kono tænkte på høgen, og hans eventyrlige forsøg på at gøre sig fortjent til en

fjer, men hans mor havde beordret ham til ikke at nærme sig. Han samtykkede stille: "Det lover jeg."

Efter at have spist op og skyllet sin tallerken af, sad Kono resten af tiden mellem aftensmad og sengetid og spekulerede over situationen ude i skoven. Da hans mor bad ham gå i seng var han stadigvæk meget forvirret.

Kono børstede sine tænder, tog nattøj på, og lagde sig under dynen, men han var stadigvæk urolig. Han lå i sengen og tænkte i hvad der følte som en evighed. Han kunne ikke lide, at skoven blev ødelagt, men han vidste ikke hvad han skulle gøre.

Der er ikke noget jeg kan gøre ved det. Det er alt for stort til lille mig.

Imens Kono lå og tænkte denne tanke lød der et let bank på ruden i den anden ende af værelset. Han rullede sig ud af sengen da der lød endnu et bank.

Han krøb sig langsomt fremad mod vinduet, og i samme øjeblik han spejdede ud af vinduet lød der et tredje bank, der fik ham til at fare tilbage.

Han kiggede ud igen. Fra den anden side af haven vinkede Moriko til ham med en håndfuld små sten i den ene hånd. Kono åbnede vinduet, og Moriko krøb tværs over haven og over til ham.

"Hvad i alverden laver du her?" Spurgte Kono skarpt. "Det er midt om natten."

"Lad os tage ud i skoven." sagde Moriko med et drilsk smil.

"A-hvad?" sagde Kono chokeret. "Det er midnat. Jeg kan ikke gå ud. Og jeg har også lovet min mor, at jeg ikke ville gå derud mere, så jeg kommer helt sikkert i problemer."

"Kun hvis vi bliver opdaget." Moriko hev ham lidt i armen med et smil på læben. "Kom så! Vi kommer tilbage hertil lige om lidt."

"Nej, Moriko!"

Med sine hænder i siden stillede Moriko sig udfordrende overfor Kono: "Er du bange, eller hva'?"

"Nej." Kono blev stille. Men da han ikke kunne finde på en undskyldning, sagde han med nederlag i stemmen: "Jeg skifter lige tøj."

"Skynd dig!" Sagde Moriko fnisende.

Imens at grene og kviste faldt ned imellem de to træer der stod foran Kono, råbte han af sine lungers fulde kraft for at overdøve de summende motorsave og den brølende maskine: "Stoop!"

En af mændene med en motorsav i hænderne kiggede ned på lille Kono, der stod foran træet. Han vinkede til den anden mand, der også havde en motorsav, og de kiggede begge to på Kono, der råbte at de skulle stoppe. De to mænd kunne ikke høre Konos råb, så de trak begge på skuldrene.

De to mænd skulle til at fortsætte med at save, da de så noget meget overraskende. Den lille dreng, der stod i skovbunden, som de ikke havde hørt efter, begyndte nu at hive sig op på en af træets grene. De to mænd slukkede deres motorsave, da de så dette.

Lille Kono stod på den lavthængende gren. Han befandt sig ikke ret langt fra jorden, så han var ikke særlig nervøs. Han trak sig op på den næste gren, og i forhold til før var han ikke meget højere oppe, så han prøvede at forholde sig rolig. Hver gang han klatrede op på en ny gren, var han kun en lille smule højere op, end han var før.

Moriko kiggede ned fra sin gren og jublede, da hun så Konos lille omrids komme tættere på, som han klatrede højere og højere op. Hver gang han nåede en ny gren klappede og råbte hun fejrende.

Kono hev sig op på en gren, der sad så højt oppe at han næsten ikke kunne nå. Han magtede at hive sin mave op på grenen, men hans ben hang og dinglede frit i luften, mens han holdt fast om den.

Han kiggede ned gennem massevis af grene imellem ham selv og skovbunden. Kono var allerede nået halvvejs mod toppen, da det gik op for ham, hvor højt oppe han var. Grenen, der trykkede mod hans mave var ikke nogen hjælp.

Langsomt gled han sig helt op på grenen, indtil han kunne sidde med ryggen mod træstammen, og lukkede sine øjne. Han trak vejret dybt, imens hans hjerte bankede derudaf og hans mave vendte og drejede sig. Nu hvor Kono havde stoppet sin opstigning, var han for bange til at fortsætte.

”Selvfølgelig!” Moriko hoppede på stedet og dansede videre. ”Kono, de kan jo ikke fælde træet, hvis der sidder små børn i det.”

”Jeg ved ikke...” Konos stemme forsvandt. Hans hånd hvilede på træets stamme. Han løb sine fingre over barkens sprukne overflade. Moriko bemærkede Konos bekymrede ansigtsudtryk, og stoppede også sin dans.

Moriko rynkede bryn, imens hun tænkte, så det knagede. ”Du behøver ikke at klatre derop. Bare én af os sidder oppe i træet. Så kan du også stå hernede og advare dem.”

Kono nikkede blot med hovedet. Han ønskede mere end noget andet, at han kunne være modig ligesom Moriko. Modig som en ulv. Lille Kono vidste godt, at han ikke var en ulv.

Moriko lagde armene om Kono. De tog holdt om hinanden, og prøvede at klemme frygten ud af hinanden. Da de slap hinanden, grinte Moriko svagt. Kono svarede igen med et skævt smil.

Moriko tog fat i en af træets lavthængende grene og begyndte sin klatring. Herfra svingede hun sig op til den næste. Grenene sad meget tæt på hinanden inde ved stammen, ligesom trin på en vindeltrappe. Det gjorde at Moriko bevægede sig opad, nærmest ved at gå rundt om træet.

Kono stod med hovedet bagoverbøjet og så, hvordan Moriko klatrede højere og højere op. Hun var næsten nået helt til tops, da hun stoppede og satte sig på en gren, kun et par meter fra høgens rede.

Høgemoren havde holdt øje med Moriko hele tiden. Moriko kiggede op og smilede let til høgen, der baskede let med vingerne som da hun samlede sine børn tæt på sig. Høgemoren og Moriko havde slået sig ned på hver deres gren, og stirrede mod den kommende trussel.

Maskinen kravlede afsted. Larmen fra maskinen og motorsavene blev øredøvende, da de bevægede sig tættere på. Kun nogle få træer stod mellem dem og høgereden. Ved hjælp af kranerne steg mandskabet op ad de sidste to træer, og skar grene af på deres vej. Dette skete imens maskinen ødelagde endnu et træ, der stod i dens vej.

Kono tog sine sorte smækbukser på og snørede sine sko, hvorefter han sneg sig ud af vinduet. De to ormede sig henover baghaven og ind i skoven. Trækroernes blade holdt månelyst ude, hvilket efterlod skoven indhyllet i mørke.

Nu var det sådan, at Kono ikke var særlig bange for mørke, men det var jo det mørke, som var på hans værelse, der ikke var andet end et slør trukket ned over vante omgivelser. Men mens han og Moriko bevægede sig igennem skoven, følte han noget ganske andet. Det var ikke så meget mørket selv, han var bange for. Det var mere en frygt for, hvad der gemte sig i mørket. Lille Kono kunne ikke gøre for, at han fik en følelse af, at nogen fulgte efter ham.

Kono hviskede ud i natten: ”Hvad laver vi egentlig herude?”

”Jeg vil gerne kigge nærmere på den maskine dér.”

”Kan vi ikke gøre det, når det er lyst?” fremstammede Kono idet der lød et knæk, fordi han trådte på nogle tørre kviste.

”Selvfølgelig kan vi ikke det” sagde Moriko ligeud. ”Det er jo dér, at arbejderne er der.”

De to vandrede mod byggepladsen. Imens de gik gennem dalen var månelyst næsten så stærkt, at det kunne være dag. Mellem det høje og kraftige græs hviskede Kono: ”Hørte du det?”

Moriko stoppede. Græsset omkring hende bølgede i en brise, der var ret kølig for en sommernat. ”Hørte hvad?”

”Det lød som en hvisken.”

De to stod musestille imens græsset op og ned ad dem vejede og vippede i vinden. ”Kono, det er bare vinden.”

”Jeg hørte stemmer” sagde Kono overbevisende. ”jeg sværger.”

Moriko kiggede forsigtigt gennem græsset, da de kom til udkanten af dalen. Hun hævede langsomt sin hånd, og gennem det bølgende græs kunne Kono se en ulveskikkelse mellem træerne. Først var der en enkelt, så en til, og så kom en hel flok til syne inde fra skoven.

Moriko trådte ud af det høje græs, og listede sig langsomt fremad. Men hun stoppede pludseligt, da en af ulvene løftede sit hoved og rettede det mod de

to børn. Moriko kiggede væsenet i øjnene, før hun vendte blikket væk. Ulven tog et skridt fremad, og så endnu et. Moriko rykkede ufatteligt langsomt frem, og ulven stak af ind mellem træerne. Hele flokken fulgte efter den, idet den zig-zaggede sig væk gennem skoven.

Kono åndede lettet op, og de to begyndte at gå op af bakken. Månelyset havde oplyst det øde stykke land, som maskinen havde skabt. Idet de to nærmede sig lysningen opdagede de begge bevægelser inde i skoven.

Først var det som om en pludselig vind blæste gennem skoven, og det lød som om dyr spredtes overalt omkring dem. Blade raslede og grene på jorden knækkede samtidig med at skikkelser susede forbi. Moriko og Kono dykkede ned i jordhøjde.

Skovens opvågning brød nattens stilhed. Flyttede træerne på sig, og var skoven levende? Samtidigt med at denne tanke ramte de to børn, stoppede lydene. Skovens ro bredte sig, og en mystisk tavshed slangede sig tværs over lysningen, ligesom en stilhed før stormen.

Kono og Moriko krøb hen til kanten af byggepladsen, og sad på hug bag et nedlagt træ. Deres bittesmå øjne skød hen over det ufattelige landskab, der bestod af livløs jord og oprevne rødder. I midten af denne gudsforladte lund sad det gule monster og sov i månelyset.

I det øjeblik at Moriko skulle til at spørge ind til lydene, så de begge fem mørke figurer, der stod på kanten af lysningen. De dukkede op fra mellem træerne klædt i sort, ligesom hvis de bar selve skovens mørke på sig. Figurerne spredte sig ud over den øde lysning.

”Tror du at de dér skygger står vagt ved maskinen?” spurgte Moriko hvikende ind i Konos øre. ”Det er muligt, at de ved, vi er her.”

En af skyggerne stod nær kanten af skoven og spejdede ned over den bare stribe land. To andre bevægede sig hen over byggepladsen og samlede motorsave op, der lå spredt ud over stedet. En fjerde løb henimod den store maskine og smuttede imellem dens kæmpestore spor. Den femte smed en taske ved siden af maskinen.

De to børn kiggede i stilhed, imens at disse samarbejdende bevægelser fandt sted. De vidste ikke, hvad de to skygger lavede med værktøjet fra tasken, og de

Det eneste der kunne høres var Konos vejrtrækning, der stille og roligt kom under kontrol.

Et øjeblik senere hoppede Moriko ud af vinduet, og de to løb mod skoven. Kono kunne dårligt holde sig oprejst, men han løb alligevel. De to lignede hjorte så hårdt som de stavrede afsted gennem skoven, men de følte sig mere som hurtige og vilde ulve på jagt efter deres bytte.

Konos ben gjorde ondt imens han løb. Hans krop blev i stigende grad følelseløs, og han bekæmpede trangene til at lægge sig. Da han troede han ikke kunne løbe længere, pressede han sig videre, og da han tænkte, at nu kunne han ikke længere holde smerten ud, så løb han endnu hurtigere. Han nåede træet lige som han var helt opbrugt.

Moriko kiggede febrilsk ind imellem træerne. Hun så et ældgammelt træ falde til jorden og fik øje på maskinen lige bagved. Desperat stod Kono foroverbøjet, og støttede sine hænder på knæene. ”Moriko, vi er nødt til at prøve at gøre noget.”

”Det ved jeg.” vrissede hun. Hun spejdede mellem de få træer, der stod mellem dem og den indtrængende maskine. ”Jeg tænker.”

”Hvorfor prøver vi ikke at flytte reden?” spurgte Kono. ”Vi kan bare flytte den hen i et træ, der ikke står i vejen for maskinen.”

”Det dur ikke, Kono. Prøv at se høgen.” Hun pegede op på fuglen, der stod i position parat til at angribe alt, der truede hendes børn. ”Hun er alt for vred og bange til at forstå, at vi kun forsøger at hjælpe hende.”

De to børn travede frem og tilbage, imens de prøvede at finde frem til en løsning, hvilken som helst løsning der ville kunne stoppe maskinen. Kono tænkte på alt muligt forskelligt, men han vidste at intet at det ville virke. Moriko kiggede op i det ældgamle egetræ. Høgemoren stod på en af dens grene og stirrede rasende på den indtrængende ødelæggelse.

”Nu ved jeg det, Kono!” Udbrød Moriko, og hoppede hen til ham. Hun kastede sine arme omkring ham, og dansede imens hun svingede Kono rundt i cirkler. ”Nu har jeg det, Kono. Vi klatrer op i træet!”

”Klatrer op i træet?” Kono stoppede sin dansen og kiggede op mellem grenene. Hans mave slog kolbøtter, da han tænkte på at skulle klatre opad.

Kono bevægede sig fremad og kiggede ind gennem træerne. Høgemoren begyndte at give et voldsomt skrig fra sig. Langt inde imellem de tykke træer kunne Kono se mændene i orange veste blive løftet op af en kran til en trætop. De skar grene af træet på vej op. Sammen med motorsavenes brøl så Kono træfældningsmaskinen krybe sig fremad. Selvom maskinen stadig var langt væk, havde den retning lige imod høgens træ.

Kono kiggede op på reden. Moren havde samlet sine børn, og stod nu vågende over sin rede. Med spredte vinger lænede hun sig frem i en truende position. Hun udsendte et voldsomt ”Kiiir” imens hun rasende baskede sine vinger.

Mandskabet bevægede sig langsomt gennem træernes fylde. Det ville blot være et spørgsmål om tid, før de nåede høgens rede. Kono forestillede sig ikke, at det ville tage mere end en dag.

Kono travede frem og tilbage foran træet. Travende begyndte han at tænke hurtigere og hurtigere, hvilket gjorde, at han satte farten op på sit trav. Så stoppede han.

Han gjorde det første, han havde tænkt på: han løb. Han spænedede alt hvad han kunne. Han undveg træer, og hoppede over stammer. Han løb gennem det høje græs, der strøg henover ansigtet på ham. Han løb gennem baghaven, rundt om huset, ud til vejen, og op til Morikos vindue. Hans små ben kunne ikke længere bære ham, og da han bankede hårdt på hendes vindue faldt han om. Lille Kono sad på knæ og kæmpede for at få vejret.

Moriko hev hasperne af, åbnede vinduet og kiggede ud. ”Kono, er du okay?”

Kono tog nogle dybe indåndinger. ”Maskinen...”

”Vi har gjort alt, Kono.” Hun lød håbløs.

”...den er på vej mod høgens rede.”

Moriko blev stille.

”Jeg ved godt vi ikke kan redde skoven.” Kono løftede hovedet, og forsøgte at samle sig imens han stadig hev efter vejret, ”men vi kan prøve at redde høgen.”

kunne ikke se hvad skyggen under maskinen foretog sig, men de så hvordan skyggen med tasken larmende rystede en stor dåse.

Mellem raslen og skramlen lød en koncentreret hvislen, idet den femte skygge bevægede sig henover maskinen. De to så i forundring på skyggen, imens den sprayede tre store bogstaver:

Et smil bredte sig over ansigterne på de to børn, og med stemmer der måske var lidt for kraftige til omstændighederne udbrød de i stor spænding og glæde: ”Det er elverne!”

Den sidste stavelse gav genklang tværs over lysningen og gennem skoven. Som ved et tryk på en kontakt, frøs elverne øjeblikkeligt. Den Elver, der holdt øje med de andre elvere, vinkede dem ind mellem træerne. Skyggerne greb alle deres medbragte ting, og forsvandt ind i den mørke skov.

Moriko og Kono sprang ud fra deres gemmested og løb ind i lysningen, hvor de råbte: ”Nej! Vent!”

Men skyggerne var forsvundet, og havde kun efterladt en sti af raslende blade og knækkende kviste. De to børn stod nu forvirrede i midten af byggepladsen.

2

Dagen efter sneg de to børn sig gennem skoven for igen at tage et kig på byggepladsen. Den store gule maskine kørte tværs over lysningen, idet de ankom. Det havde taget arbejderne den halve dag at rydde op efter natten før. Halvdelen af motorsaven var ubrugelige, men den gule maskine brølede efter at nogle af dens ødelagte motordele var blevet udskiftet. De to børn var på vej væk fra byggepladsen, og med stor skuffelse slæbte de deres fødder efter sig.

”Hvad skal vi nu gøre?” Spurgte Kono og sparkede til nogle sten. ”Vi skræmte elverne væk; skovens eneste håb for overlevelse.”

Moriko stoppede op og satte sig ned på et nedlagt træ. Den ene side af træet var helt forkullet; et lynnedslag må have ramt det. ”Hvis elverne er forsvundet, så er vi nødt til selv at være elverne og redde skoven.”

I et kort øjeblik blev Moriko trist ved tanken om det væltede og brændte træ. Men overalt blandt dets rødder kom små planter og blomster til syne fra asken. Alle de små gevækster pegede op mod solskinet, der fandt vej gennem trækro-
netagets nye åbning.

Træet som Moriko havde sat sig på var engang et vældigt træ. Dets grene havde strakt sig ud over skovens toppe, og havde dermed skygget for sine søstre og brødre, samt alle de små planter under sig.

Moder Natur havde det med at ødelægge det, der var ødelæggende, om det så var pga. brand eller et lynnedslag. Moriko løb sine fingre over den brændte barks detaljerede mønster, og beundrede naturens nedbrydende skønhed. Eller var det en skabende skønhed, spekulerede hun, imens hun kiggede på de små blomster springe ud.

Kono satte sig ved siden af Moriko, på det faldne træ. ”Tror du virkelig, at vi kan stoppe den maskine?”

”Jeg ved det ikke, Kono.” Moriko gnubbede sort aske og kulstøv af sine fingerspidser. ”Men er det ikke forsøget værd?”

Imens Moriko indsamlede aske og sod fra det faldne træ og puttede det i en lille taske hun havde snøret om en bæltestrop så Kono sig omkring, hvor han stod.

”Kunne vi måske lægge en bunke bjælker foran maskinen?”

Moriko smilede og udbrød: ”Skidegod idé! Med alt det træ liggende foran maskinen, kan den ikke rykke sig ud af stedet.”

De to børn lagde planer, og blev mere og mere spændte. De ville finde de største træer, som maskinen havde fældet, og de ville lave en træbunke så stor som maskinen selv, at det ville være umuligt for den at bevæge sig.

Kono afbrød deres planlægning med spørgsmålet: ”Hvornår vil du så gøre det?”

Uden at tøve svarede Moriko: ”I nat!”

De to børn færdiggjorde deres planlægning og løb begge to hjem. Det føltes som en evighed, før natten overtog dagen, og da Kono havde lagt sig i seng, lå han urolig og søvnløs og ventede på at hans forældre faldt i søvn.

Kono blev mere og mere utålmodig, som han lå i natten og ventede. Han tænkte på om solen skulle til at stå op, idet han hørte Moriko banke let på hans vindue.

Moriko rejste sig op, og gik stille væk. Kono fulgte ikke efter hende denne gang. Han gik gennem skoven på de stier, hjortene havde trådt. Han værdsatte det liv, der eksisterede omkring ham. Egernene, der løb fra træ til træ, og grenene der svajede i vinden.

Han vidste, at det måske ville være sidste gang, han ville befinde sig her. Efter at have vandret omkring i et stykke tid, nærmede han sig høgens træ. Han pressede et lille smil frem, da han kom helt tæt på.

Den mindste af høgene hoppede afsted langs enden af grenen. Den lille fugl baskede heftigt sine vinger i den blæsende vind. Kono så hvordan fuglen kæmpede med at få lært at flyve. Den lille høj gik helt ud på kanten af grenen, og uden tøven styrtdykkede den. Først svævede den forsigtigt rundt om træet, men så mistede den lille krop kontrollen og begyndte at falde hurtigere og hurtigere mod jorden.

Kono gik helt i panik: ”Frøken Høg! Frøken Høg!”

Den lille fugl var stort set i frit fald, da høgemoren for ned efter den. Kono lagde en hånd på det gamle egetræ. Han lagde sit hoved så meget på skrå, at det til sidst hvilede på skulderen.

Han bed sig i læben af ren nervøsitet, da moren fløj forbi og greb den faldende lille fugl med sine kløer.

Med baskende vinger skreg hun, og drejede skarpt op til reden igen. Hun satte den lille høj på grenen, og stod ved siden af den med sine egne vinger spredt. Vinden blæste mildt gennem hendes udstrakte fjer, og hun var ved at lære den lille, hvordan man fløj.

Lille Kono satte sig ned under træet i skrædderstilling. Han hvilede sit hoved på sine foldede hænder og spekulerede længe. Han tænkte, at Moriko måske nok havde ret. Hvorfor forsøge, når man alligevel bare fejler?

Kono sad i timevis, og var på kanten til at give op. Solen havde for længe siden passeret sit højeste punkt, da han blev revet ud af sin tankestrøm af et brøl dybt inde fra skoven.

gult, begyndte tæppet af farver at bevæge sig og ændre form: først en smule, og derefter hurtigere. Som lysskærene langsomt gik i kredsløb med hinanden, begyndte tæppet helt at danse henover himlen.

Børnene faldt slet ikke i søvn den aften. De lå i lunden og kiggede på feernes lys indtil stjernerne tog over på nattehimlen. Snart pippede solen frem bag horisonten.

Solen drev henover skoven tre gange, før lille Kono og Moriko vendte tilbage til byggepladsen. Idet de gik gennem skoven og mod lysningen, kunne de høre en helt speciel brummen, der gennemborede hele skoven. Moriko kiggede med store øjne på Kono.

De to løb op ad bakken, og med åben mund og forfærdelse så de mændene med deres lastbiler fylde hele lysningen. På øjeblikke senere blev maskinen kørt ind på byggepladsen. Kono tænkte, at den var splinterny, men det kunne også bare være den gamle, der var blevet gjort i stand.

Begge børn gned sig i øjnene og rystede på hovedet, da maskinen startede og rullede fremad. Den greb fat i et træ med sine kløer, og skar ind i det med dens save.

Moriko rystede på hovedet og sagde: ”Nej, nej, nej.”

Kono følte, at han begyndte at få tårer i øjnene, men han knyttede sine næver mod jorden. Han klemte jorden sammen i hænderne, indtil der kom mudder ud mellem fingrene. Maskinen fældede et træ, efterfulgt af endnu et, og så et tredje. Lille Kono havde lyst til at kaste sten mod dens forrude. Han havde lyst til at stikke kæppe ind i larvefødderne og hælde jord i benzintanken.

Men de havde prøvet det hele en gang før, og maskinen blev ved med at vende tilbage.

”Vi er nødt til at gøre noget, hvad som helst, for at stoppe dem.” bad Kono flammende.

”Vi har prøvet.” Moriko lagde en hånd på hans skulder. ”Vi har prøvet alt, og det har fejlet.”

”Men...” Kono gjorde en pause. Han var vred, og hans hjerte hamrede. Men der var ikke noget han kunne gøre.

Han kravlede ud af sengen og kiggede ud af vinduet, hvor nattehimlen mødte ham med tusindvis af lysende stjerner.

”Er du klar på at gøre det?” spurgte Moriko. Kono kunne ikke høre om det var spænding eller frygt, der havde gjort hendes stemme så anspændt.

De to gik gennem skoven, og talte hviskende frem og tilbage om deres plan. Så optaget som han var, tog Kono sig ikke af de mørke omgivelser. Hvis han endelig lagde mærke til den sorte nat omkring ham, kiggede han op på stjernerne. Kono tænkte, at han var alt for betaget af stjernerne til at være bange for mørket.

De to børn nåede byggepladsen efter at have gennemgået deres plan for den 117'ende gang.

De kiggede bagved maskinen og fandt nogle fældede træer, som arbejderne ikke havde fået ryddet af vejen.

I hver deres ende og med deres små arme om træstammen forsøgte de to at løfte samtidigt. De hev og skubbede, og trak og masede, men træet var alt, alt for tungt.

Uden skyggen af opgivelse, ledte de to efter et mindre træ. Igen lukkede de armene omkring stammen, men de kunne kun lige løfte den fra jorden, før de måtte give slip igen.

”Det her dur ikke.” sagde Kono efter at have mislykkedes med at løfte en træstamme for tredje gang. ”Vi er nødt til at prøve noget andet.”

De to fandt en bunke mindre træstykker. Selvom stykkerne var lige så små som Kono, så var de virkeligt tunge. Men med den samlede styrke fra de to børn, lykkedes det dem at flytte et træstykke hen foran maskinen.

De faldt begge to sammen helt forpustede. Moriko kiggede hen på Kono. Imens hun hev efter vejret sagde hun: ”Det her.. kommer til... at tage et stykke tid.” Kono svarede med et nik og et dybt suk.

De fortsatte med at flytte træbjælkerne hen foran maskinen. Konos arme begyndte at blive ømme, og hans ryg gjorde ondt på grund af al den løftning. Men bunken var ikke særligt stor, så de to fortsatte på trods af smerten.

Til sidst, da ingen af de to kunne løfte mere, gav de op. Bunken de havde lavet var ikke nær så stor som maskinen, ikke engang så høj som lille Kono. De toppede bunken med nedfaldne grene, og de fortsatte indtil fuglene med deres sang bød solopgangen velkommen.

De to stillede sig tilbage og kastede et blik på den bunke af træ, de havde lavet, hvorefter de smilede. Bunken så ud til at kunne stoppe maskinen, og på grund af Konos ømme arme følte det i hvert fald sådan.

”Vi må hellere skynde os hjem, før vores forældre vågner.” sagde Moriko, der lyttede til fuglenes kvinden. Hun udstødte et lille grin. ”Vi kommer tilbage senere og fejrer vores sejr.”

De to vaklede tilbage gennem skoven, kravlede ind af hver deres vindue, og lagde sig i hver deres seng. Kono faldt med det samme i søvn med armene liggende slapt oven på dynen.

Den næste morgen mødtes de to udenfor. De gabte i kor, selvom det næsten var midt på dagen, og gned søvnen ud af øjnene.

Børnene vandrede sløvt hen til byggepladsen. Hver en bevægelse gjorde ondt i deres ømme kroppe. Imens Kono gabte, kunne han ikke tænke på andet end at hoppe tilbage i seng.

De to fandt et træ at gemme sig bag nær byggepladsen. De stak deres små hoveder ud og så nogen mænd stå rundt om bunken med træ. Nogle af dem klæde sig i hovedbunden, imens de stod og kiggede. Nogle andre begyndte at slæbe træstykkerne til side.

Det tog kun et par af mændene at gøre om, hvad Kono og Moriko havde brugt hele natten på. Der gik ikke lang tid, før maskinen igen var i gang og motor-savene gassede op. Med lidt over en halv dags arbejde foran dem begyndte mændene i orange veste at fælde skovens træer.

De to børn sad med åben mund, og kunne ikke tro deres egne øjne. Men i stedet for at miste modet og blive triste, gik de i gang med at planlægge.

”Vi kunne prøve at smide sten på maskinen. Måske går den i stykker.” Kono tvivlede på sit eget forslag.

En dag imens de fulgte efter nogle hjortespor, fandt de en hemmelig lund i dalen. Bag den befandt sig en lille lysning, som de to aldrig havde lagt mærke til før, fordi den var skjult af det høje græs og omringet af tornede træer. Det var det perfekte sted en hjort kunne sove uden bekymringer.

Helt småt hvidt fnuller svævede i luften over lunden. Kono kiggede på dem. ”Hvad tror du de dér er?” Spurgte han Moriko.

”Feer!” udbrød hun.

”Virkelig?” spurgte Kono, og hoppede op i luften for at gribe en af dem. Da han hoppede smuttede fnulleret væk mellem fingrene på ham.

Moriko grinede, da Kono igen forgæves forsøgte at fange en. ”Du kan ikke fange dem, Kono.”

”Vent bare og se” hviskede han, og han sneg sig ind på en der langsomt svævede rundt langs jorden. Han samlede stille og roligt sine hænder omkring den.

”Jeg fik en!” råbte han, og hoppede rundt.

”Det tror jeg ikke du skal regne med.”

Kono rakte sine hænder frem. ”Her, se.”

Moriko fniste, ”Synes det dér ligner fnuller.”

Kono lod den flyve i luften igen. ”Hvordan ved jeg hvad der er feer, og hvad der er fnuller?”

”Du kan fange fnulleret, men du kan ikke fange feerne.”

De to børn lo imens de forsøgte at fange en fe. De legede i lunden hen over middag, og som Moriko havde sagt, var de kun i stand til at fange små fnullere.

De to lagde sig ned og fladede ud i lunden. De lå og så feerne flyve forbi, imens aftenen kom og natten nærmede sig. Noget tid efter at solen var gået ned, men før stjernerne kom frem, begyndte små farver at bevæge sig på himlen.

Der var blå blink – næsten ikke til at se i mørket. Så kom en smule grønt til syne og farverne blev skarpere. Tæppet af blå og grønt på himlen begyndte at ændre dets skær til lilla, og dernæst til rød. Idet det ændrede sig til orange og

Moriko vendte sig mod Kono. ”Hun siger tak fordi vi har gjort skoven mere tryk for hendes børn.”

”Det var så lidt, frøken Høg” råbte Kono med hovedet rettet lodret opad. ”Betyder det så, at jeg må få en fjer?”

Høgen skubbede maden hen til en høgeunge, som Kono ikke havde set før. Den lille høg så mindre ud end dens søskende, og den sad og åd imens de andre forsøgte at flyve. Høgemoren kiggede ned på lille Kono og fløj derefter op til toppen af træet, hvor hun sad og skuede ud over skoven.

”Hvad har jeg gjort forkert?” spurgte Kono. Han havde gjort sit bedste for at stoppe maskinen, skønt det havde taget dem begge nogle dage.

”Måske har du bare ikke fortjent den endnu” sagde Moriko henkastet. ”Kan du se de der bætte høge?”

”Mmh,” sagde Kono, ”hvad med dem?”

”De ser anderledes ud, gør de ikke?”

Kono kiggede op på dem. De så i hvert fald større ud i forhold til sidste gang han havde besøgt reden, men det var ikke det, Moriko forsøgte at gøre opmærksom på. Kono kunne dårligt nok tyde det, men noget var forandret ved de små høge.

”Farven på dem er en smule anderledes. Da vi så dem den første gang, lignede de ikke andet end små dunkugler, men nu har de bittesmå fjer. Kan du se hvordan de prøver at flyve,” Moriko pegede på de små høge. De hoppede rundt på grenen og baskede med vingerne i vinden. ”og ikke helt kan endnu?”

De to så hvordan den mindste af høgene listede sig ud af reden. Genert tippede den henover grenen. Dens søskende kiggede et øjeblik på den, og vendte så tilbage til afprøvningen af deres vinger.

”Men når de lærer at flyve...” Moriko stoppede pludselig, da den lillebitte høg spredte sine vinger ud og baskede dem imod vinden.

Konos øjne lyste op: ”...så har de gjort sig fortjent til deres fjer!”

3

Der gik adskillige dage i skoven. Solen steg op over dens kronede tag, bevægede sig stødt henover himlen, og sank ned mellem træerne igen. De to børn tilbragte en masse tid i skoven. Nu hvor deres skov igen var sikker, tog de ofte på eventyr og udforskede den.

De så hvordan grupper af mænd i orange veste savede grenene af et træ. Maskinen fulgte efter, og greb fat i træet med dets enorme kløer. De kæmpestore save brølede idet de skar sig igennem træet.

”Tror du, at sten er nok?” spurgte Moriko.

”Det ved jeg ikke.” Kono så hvordan maskinen løftede træet hen til en bunke med andre træer og gav slip på det. Det virkede som om, at noget så kraftfuldt på ingen måde kunne stoppes. ”Men det er forsøget værd.”

De to børn blev ved byggepladsen resten af dagen. De så hvordan arbejderne arbejdede sig gennem skoven. Selvom det gik langsommere end sædvanligt, lykkedes det dem alligevel at rydde et godt stykke.

Da sirenen lød og arbejderne tog hjem, var solen næsten gået ned. Moriko og Kono skyndte sig hjem. De spiste aftensmad og gjorde sig begge hurtigt sengeklar. Da de begge havde sikret sig, at alle i huset lå og sov, kravlede de ud af vinduet og styrtede gennem skoven. På deres vej samlede de så mange sten, de kunne finde, og bar dem i en bylt lavet af deres trøjer.

Da de ankom til byggepladsen, tog de hver især sigte, og gav sig til at kaste sten mod maskinens forrude. Der skulle mange kast til, før Kono ramte glasset, hvilket gav en flad, hul lyd.

De to blev ved, og kastede stenene hårdere og hårdere. De prøvede fra forskellige afstande, at gå helt tæt på, og stå langt væk. De prøvede at kaste dem fra forskellige vinkler, og fra siden af. Men hver gang stenene ramte glasset kom der den samme flade, hule lyd.

Lige indtil Moriko samlede en modbydelig lille sten op, der var helt takket og rug. Hun kastede stenen lige mod forruden, og hun blev belønnet med et højt knald.

De to hoppede og dansede ved synet af sprækken i forruden. De fejrede det ved at kaste flere sten.

Nogle af de flyvende sten lavede sprækken i ruden større, og endnu flere sten gjorde den endnu større! De to børn kastede sten indtil bunken var væk, og dernæst kastede de med sten liggende på jorden omkring dem.

Det varede ikke længe, før deres arme blev ømme, og de stoppede for at tage et kig på forruden. Sprækken strakte sig fra toppen og helt ned til bunden af glasset. I månelysen lignede den et lyn på en stormende himmel.

Trætte og stolte af deres indsats slæbte de to børn sig tilbage gennem skoven og tværs over haven. De fik hevet sig ind ad vinduet, før de til sidst faldt sammen på hver deres seng, hvor de sekunder efter faldt i søvn.

Om morgenen vågnede Kono tidligt. Så tidligt at hans mor stod i køkkenet og lavede morgenmad til sig selv. Han sneg sig ind og satte sig ved bordet. "Sikke tidligt du er oppe," sagde hun overrasket, og lavede ham en skål müsli.

Den lille dreng spiste sin morgenmad i stilhed. "Hvor ser du træt ud" blev hun ved. "Hvorfor går du ikke tilbage i seng?"

"Jeg har det fint," sagde lille Kono og gned sine øjne, der hang nede på kinderne. For ham var det dejligt at gå sent i seng og stå tidligt op, og det var endnu bedre når han havde en god grund til det. "Jeg går over og hører, om Moriko har lyst til at lege om lidt."

"Jeg synes, I har været meget ude og lege i skoven. Nu har I ikke været henne ved byggepladsen, vel?" Spurgte hans mor.

"Kun et par gange" sagde Kono næsten uden at lyve. "De flytter sig rundt hver dag."

"Okay, men hold jer nu væk derfra. Der har været en del problemer derude, og de gider nok ikke at have børn rendende rundt og forstyrre dem."

"Vi skal nok prøve ikke at gå i vejen for dem," sagde lille Kono med et drilsk lille grin.

Kono spiste sin morgenmad færdig og vaskede sin skål op, inden han løb ud af døren for at tage over til Moriko. Da han var kommet udenfor sad Moriko allerede på verandaen.

"Skal vi tage derhen og kigge nu?" spurgte Moriko ivrigt.

Kono nikkede. "Men vi må passe på, at ingen ser os."

De to skyndte sig gennem skoven. De hoppede over træstammer og undveg træer på deres vej. De var begge to meget spændte, og også lidt nervøse, imens de løb mod byggepladsen. Da de kunne se den øde lysning, satte de farten ned for til sidst at krybe helt tæt på.

De to vovede sig ind i skoven, der virkede overraskende rolig. Træerne var musestille, og kun ganske få fugle fløj henover himlen. Det var som om skoven sundede sig ovenpå dens kamp mod maskinen.

De nåede lysningen og fandt den helt lydløs. Der var ingen maskine. Der var ingen motorsave. Og der var ingen mænd i orange veste.

De to børn hoppede og dansede rundt på byggepladsen. De begge råbte jublende. Kono tog Moriko i hånden og med strakte arme svingede de hinanden rundt, indtil de begge faldt ned på jorden. De to lå med hænderne løbende gennem jordbunden. Dagen før havde stedet været død og øde, men nu så de to det som en kilde til nyt liv.

Moriko og Kono slappede af dér, hvor deres sejrige kamp havde fundet sted. Moriko kiggede på skyerne, der flød forbi, imens Kono lyttede til fuglene, der fyldte luften med sang.

Da solen stod højest på himlen, lød der et hvinende fugleskrig. Kono kastede et blik på Moriko og kom på benene. "Det er høgen!"

De to løb ned i dalen og så fuglen stryge lavt gennem det høje græs. Den kom til syne igen med en lille gnaver mellem dens kløer, fløj op i trækronerne, og svævede under skovens loft. Moriko og Kono fulgte efter høgen, og løb igennem dalen. En kølig brise trykkede sig gennem græsset, der voksede op over hovederne på dem.

De to børn arbejdede sig gennem skoven, indtil de spottede høgens rede ovenover dem. De to bittesmå høge deri viste ingen interesse for maden, som deres mor havde bragt.

I stedet havde de på usikker vis slået sig ned på en tætsiddende gren med udstrakte vinger, der lod vinden blæse gennem fjerene.

"Ved du hvad, frøken Høg?" råbte lille Moriko op i træet. "Vi stoppede maskinen. Arbejderne fjernede den i går."

Høgen stak sit næb i en af dens vinger og begyndte at rense fjerene. De små høge hoppede hen langs grenen og baskede ivrigt med vingerne.

sig omkring maskinen. Larvefødderne var blevet taget af, og motoren spydede mere røg, end hvis der havde været ild i den. Mændene bandede og svovlede som de havde gjort førhen.

Børnene sad og ventede, og en lastbil kørte ind på byggepladsen. Alle arbejderne skubbede på maskinen, men den ville ikke rykke sig ud af stedet. De to børn måtte holde sig for munden for ikke at grine, da mændene gled i mudderet.

Der gik en halv dag før maskinen blev løftet fra jorden. Hen på aftenen havde de fikset larvefødderne og puttet dem tilbage på hjulene, men det virkede stadigvæk som om der ikke var noget håb om at få maskinen til at starte.

Arbejderne kæmpede med at få maskinen op på traileren. Alle deres kræfter brugte de, men de kunne ikke rykke maskinen mere end nogle få centimeter. En af mændene fik den idé at binde maskinen og lastbilen sammen. De bandt dem sammen med kæder og lastbilen hev langsomt maskinen op på traileren.

Da lastbilen endelig havde fået maskinen af vejen, var mændene i gang med at pakke sammen og forlade byggepladsen. Moriko tog Kono i hånden og de to løb gennem skoven. De hoppede og hylede imens træerne fløj forbi dem.

Moriko kastede sig over Kono og trykkede ham ind til sig. ”Vi gjorde det, Kono! Vi stoppede dragen.”

Med børnenes næse rettet mod himlen genlød deres hyl mellem skovens træer.

Kono vågnede sent den næste morgen, eller i hvert fald senere end han ellers var vågnet på det seneste. Solen var allerede stået op, og hans mor havde allerede spist morgenmad. Kono ristede noget toastbrød og tog et glas juice. ”Det er noget tid siden, at jeg har set dig om morgenen” bemærkede hans mor, idet han tog en stor tår.

Kono trak på skuldrene og spiste stille og roligt sit toastbrød. Han vaskede tallerkenen og glasset op, hoppede i sine sko, og ude af døren var han. Moriko mødte ham halvvejs ud af indkørslen med et kækt smil, der var en tro kopi af hans eget.

De to små børn var nødt til at holde sig for munden for ikke at fnise, da mændene i orange veste bandede og svovlede.

Glasruden på den gule maskine var fuldstændig smadret. Det så værre ud i dagslys, end det havde gjort natten før.

Mændene på byggepladsen forsøgte at reparere vinduet. Det lykkedes dem ikke at fjerne vinduet, hvilket åbnede for en masse fnisen fra de to børn. Mændene gav til sidst op, og fjernede så vinduets hængsler i stedet for. Det varede ikke længe, før et nyt vindue dukkede op, og selvom det tog den halve dag, startede maskinen igen op, og den ud som ny.

Børnenes opstemthed blev til håbløshed imens at maskinen igen rullede afsted gennem skoven og ryddede en vej for mændene med motorsave.

”Vi er nødt til at finde på noget.” krævede Moriko.

De to børn sad i udkanten af byggepladsen det meste af dagen og spekulerede på, hvordan maskinen kunne stoppes. Solen vandrede halvvejs henover himlen, og på et tidspunkt gik arbejderne til frokost. Kono var parat til at give helt op, da han så to egerne skynde sig gennem skovens underlag.

Med munden fyldt til randen med agern, scannede egerne byggepladsen før de pilede tværs over den. De smuttede henover maskinens mudrede spor, og klatrede så op ad dens kæmpestore hjul. Lynhurtigt fik de lagt deres agern inde i maskinens forskellige åbninger.

Kono tænkte over dette, imens han så egerne fise ind i skoven igen. ”Hvad tror du elverne lavede under maskinen?”

Moriko rullede med øjnene. ”De prøvede uden tvivl at stoppe den.”

”Ja ja, det ved jeg godt.” Kono rettede på håret. ”Men tror du, det er dér man slår den ihjel?”

Moriko stod et kort øjeblik helt uden at sige noget. ”Selvfølgelig!” Hun fik store øjne. ”Undersiden er det svageste sted på en drage. Det er garanteret det samme med maskinen!”

”Hvad nu hvis vi stopper store og små sten ind i den, indtil den er propfyldt? Kono pegede på døren med det smadrede vindue, der lå forladt på byggeplad-

sen. ”Du så selv, hvad stenene kunne gøre ved vinduet. Hvad hvis vi proppede dem ind i maskinen?”

Moriko udstødte et kort suk, der endte i et smil, kiggende over på maskinen. ”Lad os gøre det i nat.”

Selv om lille Kono havde ømme øjne, og hans krop var træt, lå han i stigende spænding og ventede på at solen skulle gå ned, og månen og stjernerne skulle komme frem.

Sent om aftenen kravlede de to ud af deres senge, sneg sig ud af deres vinduer, og løb gennem skoven, ligesom de havde gjort de seneste nætter.

Fra den tykke skov nærmede de sig byggepladsen. Det øde stykke land havde vidt og bredt erstattet skoven, mere end lille Kono havde lagt mærke til. ”Hvis de bliver ved med at fælde, så ender de med at nå helt igennem skoven.”

Moriko smilede, idet hun samlede en sten op fra jorden. ”Bare rolig. Vi skal nok stoppe dem.”

De to listede rundt om maskinen, og kiggede på den fra forskellige leder og kanter. Imens Moriko smuttede ind under maskinen, samlede Kono forskellige sten op, der lå rundt omkring på byggepladsen. Han lavede en lille bunke ved siden af dér, hvor Morikos fødder stak ud fra under maskinen. Derefter lagde han også en bunke ved siden af sig selv, og kravlede ind under maskinen fra den modsatte side.

Det var bælgmørkt under maskinen; Kono var nødt til at føle sig frem ved at røre maskinen på dens mave. Hans hænder gled henover koldt og fedtet metal, indtil de var helt klistret til. Kono åbnede og rykkede det der kunne åbnes og rykkes; han stoppede sten i mekanikken og grene ind hvor de kunne sidde på tværs.

Det varede ikke længe, før de to havde opbrugt hver deres bunke. De kravlede begge ud og ledte efter noget brugbart, som de havde overset. Kono fandt nogle sten og trykkede dem ind mellem hjulene og larvefødderne.

Imens hun undersøgte maskinen fandt Moriko en hætte, der var skruet af. Hun

satte næsen til hullet og lugtede. ”Ad!” sagde hun og hostede. ”Det lugter som en benzintank.”

Hun fyldte hænderne med jord og hældte det ned i hullet. Kono tog en håndfuld småsten og lod dem falde ned i det mørke dyb.

”Selv de allermindste kan stoppe en drage.”

De to var i gang hele natten, indtil deres øjenlåg trykkede på kinderne, og de ikke længere kunne finde nogen sten på byggepladsen. Om morgenen vågnede Kono med et stort smil malet henover sit ansigt. Idet han hoppede ud af sengen, lød der en let banken på vinduet. Han gik hen og så Moriko kigge op nede fra haven med et smil der matchede hans eget.

Han sprang morgenmaden over, og sprang ud af døren. Han fandt ud af, hvor svært det kan være at løbe og tage sko på samtidigt! Han mødtes med Moriko rundt om huset, og uden at have bundet snøreband smuttede de to ind i skoven.

Moriko var hele tiden nogle få skridt foran Kono, og han kæmpede hårdt for at følge trop. Som han skød igennem skoven med vinden blæsende i håret, følte han sig vild og fri. Han følte sig som en ulv.

Solen stak lige nøjagtig op over trætoppene, da de krydsede dalen. Da de nåede grænsen til byggepladsen, faldt de begge om i et forsøg på at få vejret. De gemte sig bag en lille busk, og ventede uden at sige en lyd. Det varede ikke længe før mændene i orange veste begyndte at dukke op. De to børn ventede i spænding på at se dragens talte dage.

En af mændene åbnede maskinens glasdør og satte sig ind. Han drejede nøglen om, og motoren startede med en højlydt hosten og hakken. Disse lyde blev hurtigt efterfulgt af en række knald.

Manden rynkede bryn imens han trykkede på speederen. Maskinen stønnede og smældede, og den rykkede sig en meter fremad, hvorefter den stoppede med et højt brag fra motoren. Sorte skyer af røg sivede ud af udstødningsrøret, og derefter fra maskinens forende. Kort tid efter var hele byggepladsen indhyllet i sort røg.

Brede smil voksede frem på de to børns ansigter. Mændene i orange samlede